

Sygn. akt I PK 196/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa T. W.
przeciwko (...) Pogotowiu Ratunkowemu w K.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 czerwca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt VI Pa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120
(sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy w K. wyrokiem z dnia 14 marca 2013 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 16 sierpnia 2012 r., którym oddalono powództwo T. W. o przywrócenie do pracy w pozwanym (...) Pogotowiu Ratunkowym w K.

Powód wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji, opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 w związku z art. 42 § 1 k.p. i art. 45 § 1 k.p., a także na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 382 w związku z art. 233 § 1 k.p.c. i art. 379 pkt 5 k.p.c. „przez

pozbawienie powoda możliwości obrony swych praw, polegającym na odmowie powołania na świadka wiarygodnego osobowego źródła dowodowego, jakim był funkcjonariusz CBA, niemającego żadnego interesu w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy, przy jednoczesnym oparciu się Sądu na zeznaniach świadków będących bezpośrednimi przełożonymi powoda lub osobami bezpośrednio podległymi przełożonym powoda”.

Opierając skargę na takich podstawach, powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania „na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wobec istnienia potrzeby bardzo szczegółowej wykładni przepisów Kodeksu pracy, albowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne związane z art. 94 pkt 4 k.p., budzące poważne wątpliwości”.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez powoda znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi, między innymi, na to, że w sprawie istnieje potrzeba bardzo szczegółowej wykładni i występuje istotne zagadnienie prawne

„związane z art. 94 pkt 4 k.p.”, nie można uznać jednak, że skarżący zdołał wykazać potrzebę zaangażowania Sądu Najwyższego przy rozpoznaniu niniejszej sprawy.

Zdaniem Sądu Najwyższego, nie można uznać, że zagadnienie „związane z art. 94 pkt 4 k.p.”, jak i ewentualna potrzeba wykładni tego przepisu uzasadnia potrzebę rozpoznania skargi powoda przede wszystkim dlatego, iż skarżący nie oparł skargi na podstawie naruszenia art. 94 pkt 4 k.p. Nie może zaś stanowić okoliczności uzasadniającej wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia odnoszącego się do stosowania określonego przepisu, czy też potrzeba wykładni takiego przepisu, którego naruszenie nie jest podstawą tej skargi. Zgodnie bowiem z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Niemożliwe jest więc przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu. Przedstawiona przez wnoszącego skargę przyczyna jej rozpoznania jest zatem nieodpowiednia do zakresu sprawy poddanej do rozpoznania w trybie skargi.

Niezależnie od tego wskazać należy, że kwestia, czy w konkretnym przypadku „pracownik może ponosić negatywne konsekwencje związane z kradzieżą należącego do niego mienia, służącego mu przy wykonywaniu obowiązków pracowników (pendrive’a) w sytuacji, gdy mienie to zawiera poza danymi zawodowymi także informacje niezwiązane z wykonywaną pracą, skoro to pozwany nie zadbał o właściwe, bezpieczne warunki pracy, uniemożliwiające jakąkolwiek ingerencję osób trzecich w osobiste przedmioty pracownika, a sam pracownik jedynie przypadkowo pozostawił pendrive bez nadzoru w ramach swojego stanowiska pracy, co doprowadziło w konsekwencji do upublicznienia danych prywatnych (zdjęć) na nim się znajdujących”, zależy bowiem od okoliczności faktycznych każdej sprawy, wobec czego nie ma możliwości wytyczenia abstrakcyjnego jej rozwiązania rozumianego jako rozstrzygnięcie o istotnym zagadnieniu prawnym.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa

wymaga natomiast od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10).

Autor skargi nie powołał się tymczasem na żadne orzeczenia, które mogłyby świadczyć o rozbieżnościach w interpretacji przytoczonego przez niego przepisu, ani nie wyjaśnił, na czym polegają poważne wątpliwości związane z jego wykładnią, podnosząc jedynie, że „istnieje potrzeba rozstrzygnięcia, czy a jeśli tak, to w jakim zakresie pozwany jako pracodawca ponosi odpowiedzialność za mienie (pendrive) przyniesione do miejsca pracy przez powoda – pracownika, w kontekście związku powyższego mienia z obowiązkami pracownika”. Biorąc pod uwagę, że skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, to nie może budzić wątpliwości, iż uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, że takie okoliczności w sprawie zachodzą. Tego warunku nie spełnia wskazanie na wątpliwości, które miałyby być związane z wykładnią przywołanego przez skarżącego przepisu, bez poprawnego jurydycznie wyjaśnienia, w czym tego rodzaju trudności się przejawiają i że można uznać je za poważne.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać potrzeby rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.